

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

juuni 2026 nr 128

SÕNA

"See, kes tuleb pärast mind, on olnud minu eel, sest tema oli enne kui mina." Jh 1,15

MÕTE

See on Ristija Johannese tunnistus Kristusest ja on asjas väga selge. Tema on olnud meie eel, sest tema Jumala Pojana on olnud enne kõiki meid. Suur muutus seisneb selles, et nüüd Ta tuleb inimesena maailma, et meid päästa ning meile uus elu Jumalas kinkida.

Suvisel pööripäeval toimub muutus looduse ringkäigus. "Päev pööratakse" teiseks. Teiseks on pööratud ka kogu inimkonna saatus. Head jaani!

PALVE

Tänu Sulle, hea Jumal, et oled seda maailma nõnda armastanud, et Sa oma ainsa Poja oled saatnud, et keegi, kes Temasse usub, ei hukkuku, vaid et tal oleks igavene elu. Aamen

Kontserdisuvi Kadrina kirikus

JUUNI

5. MEELIS-LAURI ERIKSON. VAIMULIK AMBIENTMUUSIKA. KL20
27. FLOTIST ANNE JALAKAS JA KUUSALU KUNSTIDE KOOLI PLOKKFLOODIANSAMBEL, ORELIL KÜLLI ERIKSON. KL19

JUULI

11. PILLE RIIN ERIKSON (SOPRAN), KÜLLI ERIKSON (OREL). KL19
25. ORELIKONTSERT HANA BARTOŠOVA (TŠEHHI). KL19

AUGUST

1. ALEN VEZIKO (PILETITEGA) KL20
9. ORELIDUO DARIUSZ BAKOWSKI-KOIS JA MARCIN KUCHARCYK (POOLA). KL19
20. JANARI JORRO (BARITON), MARJU RIISIKAMP (OREL). KL19

SISSEPÄÄSUL VABA ANNETUS, KUI POLE MÄRGITUD TEISITI

Jumalateenistused toimuvad kirikus iga kuu 2. ja 4. pühapäeval

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

EELDUSED JA MÕTTED

Järgmisel hommikul, kohe peale hommikueinet otsustasid onu ja Astrid võtta ette pikema jalutuskäigu Nögesnõmmel. Selle plaani olid nad tegelikult teinud juba eelmisel päeval auravate kohvitasside taga istudes. Astrid avaldas soovi lapsepõlve paikadega uuesti tutvust teha.

“Ja sa tõesti arvad, et see võiks toimida, see sinu raamatuklubi mõte?” küsis mees.

“No absaluudselts, et toimib, onu. Nögesnõmme on väike alevik ja kultuuri ning eestlusehoidmisega on siin nagu on,” vastas Astrid.

Päike säras taevas ja juba oligi natuke kevadetunnet.

“Äkki puhkaksid veidi, kui kõigi nende plaanidega peale hakkame?”

Astrid seisatas ja ohkas:

“Onu, puhatakse hauas. Kaks kätt rinnal.”

Vaimulik turtsatas ja nad kõndisid edasi. Astrid jätkas: “Kui ma eile hommikul taksost väljusin, tuli mulle vastu keegi vanamees. Paistis väga trossis, kinnine ja morn olema. Kes ta selline on?”

“Arvatavasti mõtled sa Helmut Tungalt, kooli füüsika ja reaalinete õpetajat. Aga ta on juba ammu pensionil. Ega tal kerge pole olnud. On teine pisut sissepoole elav, aga noh,

seda ei tasu alati tähele panna.”

“Kas ta loeb?”

“Ma arvan küll.”

“Selge. Siis palume tema ka meie üritusel osalema.”

Mida rohkem noor naine rääkis, seda enam ta enesekindluse kasvas ja kirikuõpetaja ei saanud sellest päriselt aru. Vend oli küll hoiatanud oma viimases moblakõnes, et tüdruk on pisut radikaalne, aga ta polnud seda uskunud. Nüüd aga nägi ta seda oma enese silmadega.

“Jah, raamatute lugemine on oluline, onu. Arendab see ju silmaringi. Aitab maailma asju paremini mõista ja mõtestada. Kinnistab juba õpitut. Kas sina nii ei arva?”

“Noh, Astrid, vaata, mina olen nagu rohkem teaduse inimene. Mulle meeldib lugeda, et midagi uut teada saada. Infot ammutada. Tammsaarest ja Krustenist ei saanud ma aru juba gümnaasiumi ajal ja noh, pärast seda lugesin ma juba hoopis rohkem populaarteaduslikku kirjandust. Raamatuid on ju väga erinevaid ning poodides valik suur.”

“Oh, ei, onu! Ma ei räägigi Tammsaarest, Lutsust või Krustenist. Ma räägin raamatutest, mida tänapäeval mõtlevale inimesele kirjutatakse.”

“No selles ma, vennatütar, üldse ei kahtle, et raamatute lugemine panebki mõtlema. Aga luba küsida, kus sa sellise mõtte peale tulid? Ma ei tea, et võrkkinnastes ja platvormsaabastes tüdrukud tänapäeval lugemisest huvituksid. Pigem kolatakse mööda poode ja kaubanduskeskusi. Lüüakse nii sama aega surnuks.”

Äkki jäi Astrid seisma: “Onu, vaata nendelgi võrkkinnastel on augud sees! Ja mu isa, tema on nüüd surnud. Ja mina olen katki ja kindad on katki ning ma pean mõlemad ära parandama. Nii enda kui kindad.”

Onu vaatas tüdruku käsi ja kinnastes need tõepoolest värisid natuke. Siis ta ütles:

“Hüva. Kolmapäeva hommikuks paneme kuulutused üles. Ma just enne sinu siia tulekut lõpetasingi ühe Heli Künnapase teose. Kui sa oled nüüd siin Nögesnõmmel ringiga tagasi, siis ehk tulekski midagi kasulikku sinse rahva jaoks välja nuputada. Ja küllap me siis sellesinu hingeeluga ka tegeleda jõuame. Küllap jõuame.”

Nad liikusid edasi. Vanavabrik jäi nendest nüüd vasakut kätt ja noores naises tekitas seelagunenud suur hoone ikka veel pisukest kõhedust. Vanal vabrikul oli oma tume pool ja sellest räägiti Astridi lapsepõlves tihti. Arusaamatu oli Astridi jaoks pigem see, miks needlood aastate jooksul muutusid. Ta vaatas onule otsa, kerged pisarad sädelemas silmanurkades ja hakkas rääkima väga vaikse häälega: “Vaata, nüüd on raamatutest saanud mu parimad seltsilised ja lohutajad. Ja Heli Künnapase teoseid olen ka mina lugenud. Onu, eeldusel, et mõni kirikulistest meie üritusele tuleks, teeks mulle suurt rõõmu. Koos olla, head kohvi juua ja rääkida sellest, mida üks või teine kirjanik oma raamatuga lugejale öelda tahab, toob mulle sisemise rahu. Sest vaata, võimalik, et paps sulle seda ehk oma viimases kõnes ei maininudki, aga enne oma surma, oli paps ühest silmast peaaegu pime. See mõjus talle ja edasi ma ju ei tea, mis ta südames tegelikult toimus. Kui palju ta tegelikult võitles? Iseendaga. See võitlus muutis temas palju. Vähemalt nii ma usun.”

Kirikuõpetaja seisatas jälle ja oli jahmunud. Seda ta tõepoolest ei teadnud. “Astrid, sa jutead, et võid mulle alati julgelt kõigest rääkida. Ükskõik, kui raske või keeruline see ka poleks. Rääkides on enamus asju lahendatavad. Raamatud siin väga palju ei aita. Aga nüüd on aeg üheks heaks kangeks kohviks, eks? Rohke koorega. Lähme koju!”

Nad kõndisid kirikuõpetaja maja poole tagasi. Kirikuõpetaja oli juba paar aastat edutult püüdnud mitte võidelda ülikooli linnamelu ja venna probleemidega. Nüüd tuli aga hoopis välja, et vennatütar tõi need mured Tartust justkui uuesti kaasa. Nagu poleks viimaselpaaril aastal mees üldse teadlik olnud, mis toimub tema vanema venna elus või vennatütrendaga? Oli see võõrdumine? Kiirus? Elutempo või tema ise? Ja siis avastas Ploompuu end korraga mõtlema, kas ei kiirusta ta ise just nii palju, et kõik muu elu temast kiirrongina mööda kihutab? Veel pastoraadi trepilgi seistes ütles taiseendale: “Olen ju viimase viie aasta jooksul harjunud sellega, et siinsed inimesed muuksest sisse ja välja käivad. Et pastori koduaknas põleb alati õhtuti möödajatele tuli. See annab mingi kindlustunde sinsele kogukonnale. Kuid näed siis! Oma vennalast pole ma veel mallanud tunda õppima. Päriselt tunda õppima.”

Seda aga oli vaja kiiresti muuta.

Järgneb.

LÄIKIVALEHELINE IISOP

Ajalooliselt on läikivalehelist iisopit Piiblis kasutatud ravimtaimena. Hariliku iisopiga võrreldes kasvab läikivaleheline iisop pisut kõrgemaks. Iisop kuulub huulõieliste sugukonda. Suvel eritavad lillad väikese kelluka kujulised õied mahedat ning meeldivat aroomi. Läikivaleheline iisop on mitmeaastane poolpööseline taim. Piibli ajaloolased on välja selgitanud, et samaarlased kasutasid iisopit rituaalseks puhastamiseks, iisraelased aga kõhuvalu, seedimise parandamise ja kõhunäärme põletiku korral. Lõhnavad, pisut salveid meenutavad läikivad lehed ja ürdid, koguti, kuivatati ja neist valmistati teed või tõmmist. Samaarlased ei lisanud saadud ravimijoogile midagi, iisraelased aga lisasid teele alati mörkja maitse vältimiseks mett. Iisopi kodumaaks peetakse Vahemeremaid.

Iisop sisaldab mineraalidest, kroomi, magneesumi, seleeni ja mangaaani. Teda tuntakse ka hea seedimise puhastajana.

Naljal mitu atra, vihal ei ühtegi.

Eesti vanasõna